

DIUMENGE VII DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Manel Gasch, monjo de Montserrat
19 de febrer de 2017
Lv 19,1-2.17-18 / 1 Co 3,16-23 / Mt 5,38-48

Jesucrist és un radical de l'amor. La paraula radical prové de la paraula arrel i per tant dir que som radicals és dir que som com les arrels, que es mantenen invisibles en la majoria de les espècies però sostenen tot el que es veu de les plantes i dels arbres. El radicalisme com les arrels, és el que alimenta, és el que permet després d'una secada, d'una gelada o d'un incendi que tot rebroti.

Les lectures d'avui són com una simfonia de moltes veus però sobresurt una veu principal, una melodia que ens crida a ser radicals en l'amor. Ja el Déu dels nostres Pares, el Déu d'Israel ens ho diu molt clarament en el llibre del Levític: "Sigueu sants", i en l'Evangelí, Jesús ens crida a una actitud que va més enllà de la lògica de la reciprocitat, ens crida a una ètica que demana superar allò correcte, per a convertir-se en un canvi personal que supera els instints naturals, i fins la lògica no il·luminada per l'amor incondicional. Aquest radicalisme ètic cristià té dues característiques principals: S'emmiralla en Déu. Sigueu sants com Déu és sant, estimeu els enemics, sigueu excessius en l'amor perquè Déu és així. El nostre Déu vincula directament el que és amb el que ens exigeix. Tindríem aquí una reflexió molt interessant en el nostre context sobre un tema molt actual, el de la possibilitat d'una ètica inspirada en l'evangelí, però sense una fe explícita i confessada. **Jesús diu: qui no està contra nosaltres està amb nosaltres...(Mc 9,40) però la pregunta és:** serà possible sostenir aquest compromís de les persones amb l'ètica de l'Evangelí, sense el fonament explícit de Déu? Només el temps i l'evolució de la nostra societat ens anirà donant una resposta, no ens tanquem als camins que Déu pugui tenir per a instaurar el seu Regne, però tinguem clar que més que mirar què fan els altres i veure què creuen, als cristians ens toca demostrar amb el radicalisme del nostre amor, amb quin Déu creiem nosaltres i confessar-lo explícitament.

La segona característica del radicalisme cristià és que no és gratuït. Té les persones com a causa i finalitat. En la lectura del llibre del Levític explica, per si algú no ho entenia prou, que ser sant és estimar els altres com a tu mateix. I totes les propostes de l'Evangelí, donar el mantell, caminar més amb l'altre, portar més pes del que es demana, no defugir el qui et demana...tot és pels altres. Aquest nucli essencial del missatge de Jesús, en centrar-se en les persones, ens dona també la possibilitat de dialogar sobre quin món volem, de construir ponts amb totes les religions i filosofies, de trobar en el bé de la humanitat la casa comuna per a construir un diàleg.

Un radicalisme fonamentat en Déu però totalment obert perquè el nucli de la seva ètica són els homes, les dones, els nens i les nenes, la gent gran, els refugiats de qualsevol raça i religió, és un radicalisme que no té res de fonamentalista, en el qual val la pena inspirar-s'hi. I les persones són també les seves cultures, les seves diferències: avui que renovem la flama de la nostra llengua i que al mateix temps des de Barcelona, Catalunya dona al món un missatge d'obertura, de voluntat d'integració i d'acolliment, voldríem cridar el missatge que l'amor a la pròpia identitat i l'acolliment als altres són totalment compatibles. L'Església no queda al marge d'aquest moment i de fet la nostra diòcesi ens demana avui que preguem pels refugiats.

Us deia al principi que les lectures d'avui eren com una simfonia en la qual hi ha una melodia. Sabem que en la música hi ha altres veus estan cridades a construir una harmonia. Escolto també en les lectures d'avui una veu que en el fons respondria a una pregunta que tots ens podem fer davant d'aquest radicalisme que he exposat:

I si no podem? En una carta de fa anys, un amic acabat d'ordenar de capellà em deia: *Crec que estic massa pendent de donar la talla i la talla la dona Crist...amb això que tenim entre mans mai donem la talla, el vestit sempre ens ve gros...*

I si davant de les exigències tan radicals de l'Evangeli, ens desanimem? Hi ha avui una paraula en les lectures que ens ajudi?

Sí. El salm fa una de les confessions més boniques de la misericòrdia de Déu que trobem en tot l'Antic Testament:

*El Senyor és compassiu i benigne,
Lent per la càstig, ric en l'amor.
Llença les nostres culpes lluny de nosaltres
Com l'orient és lluny de l'Occident,
Com un pare s'apiada dels seus fills
El senyor s'apiada dels fidels,
Perquè sap de quin fang ens va formar
i es recorda que som pols.*

Aquests dos darrers versets els han tret en el fragment que hem llegit, però els cito perquè ens ajuden a trobar encara una resposta més intensa de Déu davant el que podria ser el nostre desànim. Déu ho coneix tot. Déu comprèn fins i tot la nostra feblesa davant de la seva proposta de santedat i de radicalitat en l'amor. Em ve al cap que en aquesta proposta de radicalisme cristià i passant de la música a l'esport, potser podríem dir que allò *important és participar* i confiar que l'opció sempre sincera que farem per Jesucrist i l'Evangeli en un món tan difícil com el nostre i des de la nostra feblesa, sigui la radicalitat l'arrel que ens sostinguin en la nostra fe en Déu i en la nostra caritat envers tothom.

No voldria que em passés allò que un altre capellà deia que li havia passat un dia. En sortir de missa li va dir a una feligresa. "S'ha entès el que he dit perquè en l'homilia jo volia dir això i allò. I la feligresa li va dir. I si volia dir això: perquè no ho ha dit?"

Senzillament: Jesús ens demana que ens hem d'estimar sense límits i que hem de confiar en la comprensió de Déu amb els nostres propis límits.